

EU SUNT POARTA

Osho

Editura Mix există pentru a aduce valoare în viața dumneavoastră.

EU SUNT POARTA

Osho

Traducere: **Carmen Ștefania Neacșu**

 EDITURA MIX
BRAȘOV 2009

Culegere: Carmen Ștefania Neașu

Tehnoredactare: Mioara Asmarandei

Corectură text: Carmen Neașu și Corina-Ioana Zamfir

Consilier editorial: Florin Zamfir

Autorul și editorul nu dau niciun fel de garanții exprese sau implicite referitoare la conținutul acestei cărți. Prin urmare cititorul își asumă întreaga responsabilitate pentru utilizarea informațiilor cuprinse în această carte.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OSHO

Eu sunt poarta / Osho; trad.: Carmen Neașu - Brașov :

Mix, 2009

ISBN 978-973-8471-86-3

I. Neașu, Carmen (trad.)

29

Copyright © 1971, 2004 OSHO International Foundation, Switzerland.
www.osho.com/copyrights

All rights reserved.

Original English title: **I Am The Gate**

OSHO is a registered trademark of Osho International Foundation. For further information please go to www.osho.com/trademark.

The book is a transcript of a series of original talks **I Am The Gate** by Osho given to a live audience. All of the Osho talks have been published in full as books, and are also available as original audio recordings. Audio recordings and the complete text archive can be found via online OSHO Library at www.osho.com.

Copyright © 2009 Editura MIX

Toate drepturile asupra prezentei ediții în limba română aparțin în exclusivitate Editurii MIX.

Pentru informații actuale și comenzi vizitați site-ul nostru:

www.edituramix.ro

sau contactați-ne la:

Tel.: 0720 499 494; fax: 0720 112 117

e-mail: contact@edituramix.ro

Tiparul executat la S.C. GRIDSOLO PRINT COMPANY S.R.L. - Brașov
0268 - 313 355 e-mail: gridsolo@tiposerv.ro

Cuprins

1. Eu sunt conștiință, eu sunt libertate	7
2. A trăi în nesiguranță	29
3. Instrumente oculte și căutarea spirituală	55
4. Iubire, grație și divinitate	75
5. Meditația și căile către Trezirea Interioară	97
6. Secretele exploziei spirituale	115
7. Misterele inițierii	137
8. Eu sunt Poarta	167
Anexă. Chiar și într-o singură clipă	199

Nota editorului

Osho este un orator, el nu a scris nici o carte. Cărțile apărute sub semnătura lui sunt de fapt discursuri (sau fragmente de discursuri) înregistrate și transcrise de discipolii lui. Este necesar să aveți în vedere acest fapt și să nu luați ad litteram sfaturile date de Osho, deoarece toate afirmațiile lui au sens în contextul în care au fost spuse, iar rolul acestor afirmații este, în primul rând, acela de a trezi conștiințele celor ce îi receptează mesajul.

Iată ce spune chiar Osho în discursurile publicate sub numele “Eu sunt poarta”:

Ceea ce rostesc eu poate să nu reprezinte ceea ce vreau să spun. Iar ceea ce vreau să spun poate să nu fie ceea ce este rostit. Așadar nu confundați spusele mele cu mesajul meu. Citiți mereu printre rânduri, urmăriți întotdeauna nu ceea ce s-a spus, ci ceea ce a fost indicat. Există lucruri care nu pot fi spuse, dar pot fi arătate, indicate. Tot ceea ce este profund și tot ceea ce este fundamental poate fi doar arătat, niciodată rostit. Iar eu spun lucruri care nu pot fi spuse, prin urmare nu vă agățați de cuvintele mele. Dați totdeauna cuvintele deoparte, ca și cum ar fi nesemnificative, și pătrundeți adânc căutând înțelesul fără de cuvinte, înțelesul tăcut. Acesta se află întotdeauna acolo, în spatele cuvintelor.

CAPITOLUL 1

Eu sunt conștiință, eu sunt libertate

Osho,

Îți cer iertare pentru aroganța pe care o presupun unele dintre aceste întrebări foarte personale. Le dau glas doar pentru că simt că sunt întrebări care ard în inimile multor oameni.

Cine ești tu? De ce ai venit în lume? Care este lucrarea ta aici și cum va fi ea dusă la îndeplinire?

Nu are nicio importanță dacă întrebările sunt sau nu personale, fiindcă pentru mine nu există persoana. Nu poți pune o întrebare personală fiindcă nu există nimeni la care să te poți raporta ca fiind o persoană. De fapt, ori de câte ori este pusă o întrebare personală... Aroganța nu constă în a pune o întrebare personală, ci în a presupune că există o persoană de față. Persoana este non-existentă, este o non-entitate. De fapt, nu există nicio persoană, sau există o singură persoană. Doar despre întreg se poate spune că are personalitate, fiindcă doar întregul poate avea un centru. Noi nu avem niciun centru.

Centrul acesta nu există, dar noi credem că avem un centru. Este un centru ipotetic, iluzoriu, dar noi simțim că fără un centru viața nu este posibilă. Acest presupus centru este egoul.

Poți crede că întrebarea pusă este personală, însă în realitate nu se poate întreba nimic personal, sau care ar putea fi personal. O întrebare îndreptată spre mine este îndreptată către o non-entitate. În ceea ce mă privește pe mine, nu simt defel că sunt o persoană. Cu cât pătrundem mai în adâncime, cu atât mai puțin suntem. Iar când ajungem la miezul ultim nu mai există niciun sine.

În al doilea rând, întrebi cine sunt; dar eu spun: „Nu sunt”. Întotdeauna le cer căutătorilor să se întrebe: „Cine sunt eu?” nu pentru că în felul acesta vor afla cine sunt, ci doar pentru că va veni un moment când întrebarea va fi pusă cu atâta ardoare încât cel care întreabă nu mai există și doar întrebarea rămâne. Trebuie să vină un moment în care întrebarea să fie absolut intensă și cât se poate de adâncă. Atunci absurditatea ei se dezvăluie și ajungi în punctul în care știi că nu există nimeni care să poată întreba „Cine sunt eu?” sau care să poată fi întrebat „Cine ești tu?”. Întrebarea trebuie pusă nu pentru a primi vreun răspuns, ci pentru a transcende întrebarea.

Iar odată ce ai cunoscut că nu există nimeni în interior – de fapt, nu există niciun interior – în momentul în care interiorul cade, atunci nu mai rămâne nici exteriorul. În momentul în care tu *nu* mai ești, în plan interior, atunci nici în afară nu mai există nimeni. Atunci lumea devine un întreg. Existența este un întreg, nedivizată în dihotomia reprezentată de „eu” și „tu”.

Așa că pentru mine, întrebarea „Cine ești tu?” este complet lipsită de sens. Mai degrabă „Ce este” reprezintă singura întrebare relevantă – nu „Cine?”, ci „Ce?”. Fiindcă „ce”-ul poate fi întregul. Întrebarea poate fi pusă referitor la totalitate, la tot ceea ce există.

Întrebarea „Ce?” este existențială. În ea nu există nicio dihotomie, nu e o întrebare care să creeze diviziune. Dar întrebarea „Cine?” divide de la bun început, acceptă dualitatea, multiplicitatea, pluralitatea ființelor.

Există doar *ființă*, nu „ființe”.

Atunci când spun „există doar ființă”, semnificația este că există doar „ființare”, fiindcă nimeni nu poate exista separat de ceilalți. Dacă nu există un altul, atunci chiar și să spui că cineva există este lipsit de sens.

Așa că nu există nici măcar ființă, ci ființare. De aceea eu spun mereu că de fapt nu există Dumnezeu, ci dumnezeire, fiindcă însuși cuvântul *ființă* aduce o limitare, însuși cuvântul *Dumnezeu* aduce o finitudine: el nu poate fi infinit. Dar „ființare” sau „dumnezeire” – acestea devin infinite, cuprind tot ceea ce este. Ele includ totul, nimic nu e lăsat în afară. Așa că atunci când întrebi: „Cine ești tu?”, întrebarea aceasta înseamnă pentru

mine – atunci când o decodez – „Ce este?” Ea nu poate însemna altceva pentru mine. Ai pus prin intermediul meu o întrebare fundamentală: „Ce este?” Nu referitor la mine, ci la însăși ființa, la existența în sine. Dacă pătrunzi adânc într-o picătură vei găsi oceanul. Picătura este doar la suprafață o picătură. „Ființa”, existența, natura ultimă a unei picături de apă este oceanică. Așa că doar câtă vreme te afli în ignoranță ești numai o picătură de apă. În momentul în care *cunoști*, găsești oceanul.

Mi-ai pus o întrebare despre picătură, dar pentru mine ea este o întrebare despre ocean. Așa că atunci când răspund, nu răspund doar despre mine, ci și despre tine. Când dau răspunsul, acesta nu se referă doar la mine, ci la tot ceea ce există.

Ce există? Este vorba despre mai multe straturi. Dacă ești conștient doar de suprafață, atunci pentru tine materia este cea care există: materia este suprafața existenței. Știința se afla abia la suprafață atunci când afirma că doar materia există cu adevărat, și nimic altceva în rest. Dar acum știința a mai făcut un pas înainte și spune că nu materia există, ci energia. Energia este stratul al doilea, mai adânc decât materia: dacă pătrunzi adânc în materie, atunci nu mai există materie, ci energie. Așadar un răspuns mai profund afirmă că energia este cea care există. Însă nu e suficient nici atât – dacă pătrunzi dincolo de energie, mai în profunzime, atunci conștiința este cea care există.

De aceea, atunci când întrebi „Cine ești tu?”, eu spun „Sunt conștiință”. Iar răspunsul acesta include totul: totul este conștiință. Eu răspund doar în calitate de reprezentant al totului. Poate că nu ai auzit încă până acum că ești conștiință sau poate nu ai ajuns să știi că ești conștiință, dar eu răspund chiar și în numele tău. Conștiința este cea care există. Iar atunci când spun că ceva există, sensul pe care îl dau este unul anume, definitiv. Când spun că ceva există, înseamnă că acel ceva nu va fi niciodată în neființă. Dacă ceva poate trece în neființă, înseamnă că n-a existat niciodată cu adevărat. A avut natura unui fenomen – a părut că există.

Așadar tot ceea ce se schimbă ține de fenomen și nu este cu adevărat existențial. Tot ceea ce se schimbă este doar la nivel de suprafață. Miezul cel mai lăuntric, miezul ultim nu se schimbă niciodată. El este. Și este întotdeauna în prezent: nu poți spune niciodată că a fost, nu poți spune niciodată că va fi. Atunci când

este, este. Doar prezentul poate fi folosit în cazul lui: nu există trecut și nici viitor, fiindcă trecutul și viitorul devin relevante doar atunci când ceva se schimbă. Când ceva este, atunci nu mai există trecut și nu mai există viitor, ci doar prezentul. Sensul prezentului va fi bineînțeles diferit – total diferit – fiindcă pentru noi prezent înseamnă ceva ce există între trecut și viitor. Iar dacă nu există trecut și nu există viitor, atunci semnificația prezentului va fi cu totul alta. El nu va mai reprezenta ceva situat între trecut și viitor. Prezentul nostru este doar o clipă – o clipă între două neființe: trecutul care s-a dus și nu mai e, și viitorul care încă nu a venit și deocamdată nu e. Momentul nostru prezent există între două neființe. Lucrul acesta este imposibil: între două neființe nu poate fi existență, ci doar pare a fi așa.

Atunci când spun „conștiința există”, nu mă refer la ceva situat între trecut și viitor, ci la ceva interminabil, ceva etern – nici măcar „interminabil”, deoarece cuvintele noastre poartă sentimentul timpului. Atunci când spun că există mereu în prezent, vreau să spun că este atemporal: existența este atemporală, ea e dincolo de timp. Totodată voi spune că este și dincolo de spațiu, fiindcă tot ceea ce este în spațiu va deveni inexistent, tot așa cum și tot ceea ce se află în timp va deveni inexistent – nu a fost, nu va fi. Iar timpul și spațiul nu sunt două lucruri distincte, de aceea le pun în legătură. Ele sunt un singur lucru. Timpul este doar a patra dimensiune a spațiului: spațiul aflat în mișcare este timp, mișcarea în spațiu este timp, timpul nemișcat este spațiu. Existența este atemporală și aspațială.

Așadar cred că vei înțelege dacă spun că sunt un cineva atemporal și aspațial. Dar „eu”-l de care vorbesc include totul: te include și pe tine, cel care pui întrebarea. Nimic nu este lăsat în afară. Atunci va fi mai ușor de răspuns la întrebarea a doua: „De ce?” Tot ceea ce se schimbă are un scop – ceva anume trebuie dus la îndeplinire, există pentru un motiv anume. În momentul în care scopul este îndeplinit, trece în neființă.

Dar tot ceea ce este cu adevărat existențial este lipsit de scop, fiindcă nu există un scop care să poată fi îndeplinit. Dacă *este* vreun scop la mijloc și dacă este dus la îndeplinire, atunci existența va deveni lipsită de sens. Așa că doar lucrurile temporale au atașate de ele scopuri, ele sunt menite să

împlinescă ceva. Ne putem exprima în termenii următori: ele sunt mijloace în atingerea unor scopuri. Asta înseamnă că au un motiv să existe. Ele există pentru ca ceva să ajungă la împlinire. În momentul în care lucrul respectiv este împlinit, ele ies din existență, devin ne semnificative, nu mai sunt necesare. Însă eu voi fi mereu necesar, iar când spun „eu”, includ totul. Eu nu am un scop atașat.

Existența este lipsită de scop. Acesta este înțelesul conceptului de *lila*, conceptul de joc. Existența în sine nu are de îndeplinit niciun scop. Ea nu se îndreaptă niciunde în mod special. Și totuși ea merge înainte, și multe se întâmplă. Așa că trebuie să fie *lila*, un joc – doar un flux de energie. Iată ce se poate spune despre mine: eu nu fac absolut nimic – nici chiar atunci când vorbesc despre a face ceva.

Odată ce știi că faci parte din conștiința cosmică nu mai există scop. Atunci doar ești ca un joc. Sigur că jocul devine cosmic, multidimensional. Faci multe, cu toate acestea nu există un autor al acțiunilor și nu există niciun scop. Aceste două elemente nu sunt prezente, și-atunci devine un joc.

Și trebuie remarcat acest lucru: nu poate exista un autor al acțiunii în lipsa unui scop, iar un scop nu poate exista în lipsa unui autor. Cei doi reprezintă două polarități ale egoului. Ego-ul se simte foarte stingherit dacă nu există niciun scop la mijloc, el este împlinit de existența scopurilor. Ceva trebuie făcut, trebuie să reușești în cutare chestiune, trebuie să ajungi undeva, trebuie să lași un însemn. Trebuie să-ți pui semnătura. Ego-ul are scopuri, existența nu are. Și până când nu cunoști ceea ce este dincolo de ego, nu ai cunoscut nimic.

De aceea, pentru mine totul este doar un joc. Nici eu nu sunt, nici vreun scop nu există – și totuși lucrurile se desfășoară mai departe. Așa că se poate pune întrebarea: „De ce continuă ele să se desfășoare?” Ele continuă fiindcă nu există *intenția* de a le opri și nu există nimeni care să le oprească. Mă înțelegeți? Nu există cineva care să le oprească și nu există nicio intenție de a fi oprite. Așa că este în natura lor să se desfășoare, aflându-se în mișcare, să se joace, să curgă. Este însăși natura energiei cosmice să existe, să fie conștientă de această existență și să se joace cu sine însăși.

Întrebi de ce am venit. Pentru mine fiecare întrebare devine cosmică, nu poate fi altfel. Tot ceea ce se întâmplă, se întâmplă, și nu poate fi altfel. Așa că odată ce întrebi: „De ce ai venit?” crezi scopuri, crezi cauze. Desigur, în trecut... „De ce ai venit?” – înseamnă că trebuie să fie la origine o cauză. În existență nu există cauzalitate. Întrebarea „de ce” chiar nu poate fi pusă. Existența doar este. Dacă-l întâlnești undeva pe Buddha și-l întrebi: „De ce ai venit?”, el îți va spune: „Sunt”. Răspunsul lui va fi: „Sunt”.

De ce-ul este irelevant fiindcă n-a existat vreodată un timp în care eu să nu fiu. De ce-ul are sens doar dacă există un început. Dar nu există niciun început și nu va exista niciun sfârșit. Toate începuturile și toate sfârșiturile sunt creațiile noastre: iluzii mentale, satisfacții egotice. De aceea le creăm.

Creăm linii de demarcație în cadrul existenței, în vreme ce aceasta este o curgere continuă. Delimităm „asta” ca fiind un început. Dacă îți dau o sămânță, tu spui: „Acesta este un început, de-aici va crește un copac”. Dar sămânța aceasta nu este un început, sămânța aceasta nu poate fi un început. Sămânța aceasta provine de la un copac. Dacă spui că începutul îl reprezintă copacul, ceea ce spui e lipsit de sens, fiindcă acel copac a luat naștere dintr-o sămânță. Așa au decurs lucrurile dintotdeauna și așa vor decurge întotdeauna. Noi suntem cei care facem delimitări, și astfel sămânța ajunge să fie începutul – dar nicio sămânță nu reprezintă un început – iar copacul devine sfârșitul – însă niciun copac nu reprezintă un sfârșit.

Noi ne aflăm întotdeauna la mijloc. Existența se află întotdeauna la mijloc: nu există sfârșit și nu există început, e imposibil să existe. Așa că ori de câte ori întrebăm „de ce”, noi presupunem existența unui început, iar în acel început punem întrebarea: „De ce?” Dar așa cum văd eu, existența este fără de început și fără de sfârșit și nu există „de ce”. Ai venit pentru că ai venit, nu există altă cauză, iar odată ce cunoști lucrul acesta – odată ce știi, odată ce îți dai seama de el – multe se vor putea realiza prin intermediul tău.

Nu tu vei face ceva: prin tine se vor face multe. Odată ce ai înțeles că nu există început și nu există sfârșit, întregul cosmos începe să curgă prin tine, devii un canal. În mod pasiv, desigur,

altfel n-ai putea fi un canal. În mod activ nu poți fi vreodată un canal, nu poți fi un intermediar. Doar în mod pasiv poți fi astfel, căci doar pasivitatea te face un intermediar, iar pasivitatea înseamnă că tu nu ești – în caz contrar e imposibil să fii pasiv. Egoul este întotdeauna activ. În momentul în care ești pasiv, egoul nu mai este; pasivitatea înseamnă absența egoului.

Așa că eu sunt în totalitate pasiv. Orice se întâmplă, se întâmplă. Eu nu întreb niciodată de ce. Nu există nimeni care să poată fi întrebat. Și chiar dacă îl găsești pe undeva pe „însuși Dumnezeu”, El nu va face decât să rădă. Nici chiar „El” nu poate răspunde. Nu poate da răspunsul fiindcă acest concept al cauzalității, acest concept al lui „de ce” are semnificație doar în cadrul unui flux divizat. Dacă iei un început și un sfârșit, cauzalitatea capătă sens. Dacă însă iei fluxul în întregul lui, „fără de sfârșit” și „fără de început”, atunci fiecare lucru se continuă prin altul și fiecare lucru provine dintr-un altul – asemenea valurilor oceanului. Fiecare val are un val în spate și un val în față, iar întreg oceanul se ondulează în valuri. Valurile sunt eterne.

Nimeni nu întreabă „de ce?” cu excepția ființelor umane. De aceea nimeni altcineva nu cunoaște niciun fel de neliniște. Minte omenească devine neliniștită: ea dă naștere întrebărilor și apoi imploră răspunsuri. Întrebările sunt lipsite de sens, așa că răspunsurile sunt încă și mai lipsite de sens. Dar fiindcă putem să fabricăm întrebări, n-avem liniște până când nu găsim răspunsuri. Prin urmare continuăm să găsim răspunsuri, să dăm naștere răspunsurilor. Dacă ai vedea tot acest nonsens – întrebări și răspunsuri, întrebările noastre și răspunsurile noastre, un mare monolog, mintea umană în monolog cu ea însăși... chiar dacă mă întreb pe mine și eu îți dau răspunsul, cea care întreabă este de fapt mintea umană și tot ea cea care răspunde. Este doar un de-a v-ați ascunselea al uneia și aceleiași minți. N-are nicio importanță cine întreabă și cine răspunde.

Minte omenească întreabă și mintea omenească răspunde. Am creat o mulțime atât de mare de răspunsuri și întrebări, dar de fapt nici măcar o singură întrebare n-a primit răspunsul. Întrebările rămân acolo unde au fost întotdeauna. Dacă ajungi să vezi toată această procesiune de întrebări și răspunsuri,

acest efort fără sens, fără rezultat, care nu duce niciunde – dacă devii conștient, ca într-o străfulgerare, de tot acest nonsens – atunci poți râde, poți râde de stupiditatea minții umane. Iar în momentul în care apare râsul ai transcens complet mintea umană. Atunci nu mai există întrebare și nu mai există răspuns. Atunci trăiești. Nu există scop, nu există cauză. Faptul în sine de a trăi este suficient.

Mă întrebi, așa că îți răspund – dar eu unul nu pot să pun nicio întrebare. În ceea ce mă privește pe mine, nu există răspuns și nu există întrebare. Eu trăiesc permanent întocmai asemenea valurilor oceanului, sau asemenea frunzelor copacilor, sau asemenea norilor de pe cer – fără întrebări și fără răspunsuri. Iar în momentul în care am devenit conștient de toată această absurditate a întrebărilor, ceva a căzut definitiv. A fost o reînviere. M-am născut din nou, într-o dimensiune cosmică: nu ca un „eu” – ci am renăscut într-o dimensiune cosmică.

În dimensiunea aceasta cosmică totul este un joc. Odată ce înțelegi – și nu doar înțelegi, ci *vezi limpede* că totul este joacă – te destinzi; în mod complet, absolut. Nu mai există tensiune, ești relaxat; nu mai există ego. Egoul nu se poate relaxa. El trăiește din tensiuni, se hrănește cu ele. Atunci însă nu mai există ego, nu mai există tensiune, atunci *ești* – incluzând totul. Atunci nu există trecut și nu există viitor. Ești eternitatea. Atunci tot ce se întâmplă se întâmplă pur și simplu, fără ca tu să provoci întâmplările. Și nici nu există ceva ce trebuie dus la îndeplinire prin intermediul a ceea ce se întâmplă – acestea sunt toate noțiuni iluzorii. Însă chiar și oamenii religioși gândesc în acești termeni – de a „face ceva”, iar atunci egoul devine așezat și pios – mai periculos. Dacă egoul este prezent, autorul este prezent, faptul de „a face” este prezent. Doar obiectul s-a schimbat, dar procesul este același.

Pentru mine... iar când spun „mine” nu mă refer la cineva, fiindcă n-am la cine, este vorba doar despre un instrument lingvistic care să te ajute să mă înțelegi. Spun „pentru mine”, deși nu există nimeni la care să pot face referire cu cuvintele „mine” sau „tine” – dar atunci limbajul ar deveni imposibil. Acesta este motivul pentru care adevărul nu poate fi exprimat prin limbaj. El nu poate îmbrăca nicio formă lingvistică, fiindcă limbajul a fost

creat de aceia care *nu* sunt – „cei neadevărați”, cei inexistenți. Egourile mitice sunt cele care au creat un limbaj. Limbajul vine din ego și nu îl poate transcende. De aceea chiar dacă știi că nu există nimeni la care să se poată face referire prin „mine” sau „eu”, trebuie să folosești aceste cuvinte în cadrul limbajului. Eu însă vă reamintesc că nu există nimeni.

În ceea ce „mă” privește, nimic nu trebuie făcut fiindcă lucrurile se întâmplă de la sine. Noi înșine ne întâmplăm. Noi *suntem* întâmplări. Întreaga existență este o întâmplare, nu o facere. Așa că ar fi mai bine să spun că vechiul concept de „Dumnezeu” ca „creator” nu are vreo semnificație pentru mine. Eu nu voi spune „Dumnezeu creatorul”, deoarece așa ceva reflectă concepțiile noastre egoiste referitoare la creație – facere. Pentru că noi facem ceva, „Dumnezeu” a „făcut” lumea. Ne-am proiectat pe noi înșine în planul cosmic. Pentru noi există creație și creator – iată prezența dihotomiei.

Pentru mine, „Dumnezeu” este ceea ce se întâmplă – nu creatorul, ci ceea ce continuă să se întâmple. „Dumnezeu” înseamnă ceea ce continuă să se întâmple la nesfârșit. Așa că orice se întâmplă este „Dumnezeu”. Tu ești. Fiecare dintre noi este o întâmplare, este ceea ce continuă la nesfârșit să se întâmple. Această continuitate nesfârșită a întâmplării este „Dumnezeu”. Nu există creator și nu există creație. Dihotomia aceasta este egoistă – proiecția noastră în plan cosmic.

Odată ce știi că în tine nu există dihotomia reprezentată de autor și acțiune, atunci știi că nu există autor și nu există acțiune – doar întâmplare. Iar din momentul în care se produce această revelație a continuității eterne a întâmplării, nu mai există împovărare, nu mai există încordare. Nașterea ta este întâmplare, moartea ta va fi o întâmplare. Faptul că ești aici e o întâmplare, faptul că *nu* vei mai fi aici va fi o întâmplare. Nu ești nicăieri.

De unde vine acest ego care gândește: „Eu sunt. Eu fac.”? Vine prin intermediul memoriei. Memoria ta înregistrează în continuu întâmplările: te naști, ești un copil, apoi vine tinerețea, apoi îmbătrânești. Apoi „se întâmplă asta” – se întâmplă iubirea. Apoi „se întâmplă ailaltă” – se întâmplă ura – iar memoria continuă să înregistreze. Când îți privești trecutul, toată memoria acumulată devine „eu”.

„Am iubit pe cineva” – ar fi mai bine și mai exact să spui: „Undeva iubirea s-a întâmplat. Nu eu am fost autorul.” Dar amintirea este că „eu am iubit.” Iubirea s-a întâmplat: la fel ca nașterea, la fel ca moartea.

Dacă cineva își poate aminti chiar și numai timp de douăzeci și patru de ore că lucrurile se întâmplă și că nu există autor, după aceea nu va mai putea fi același. Dar este foarte anevoios să îți minte asta chiar și pentru o secundă.

Este cel mai anevoios lucru să-ți amintești că lucrurile „se întâmplă” și că nu tu ești autorul. De exemplu, eu vorbesc. Dacă spun: „Eu vorbesc” și chiar cred că „eu” vorbesc, atunci am interpretat greșit întreg fenomenul. Eu nu știu care este următoarea frază care-mi va veni pe buze. Când va veni, am s-o știu și eu odată cu voi. Este o întâmplare, așa că nu mă pot raporta la ea. Ceva a venit prin mine, eu n-am fost deloc autorul. Ceva s-a întâmplat în mine.

La asta ne referim atunci când spunem că Vedele sunt impersonale. Spunem că ele nu sunt create de persoane. Ceea ce vrem să spunem este că cei care au compus Vedele au știut acest fapt: un lucru se întâmplă. Ei n-au fost autori, ceva a venit la ei. Ei au fost doar canalul, intermediarul, vehiculul – și chiar și faptul că sunt vehicule este o întâmplare. Nu este rezultatul acțiunii lor faptul că sunt vehicule – fiindcă în caz contrar, aceeași eroare va fi prezentă la un alt nivel.

Așadar pătrundeți adânc în oricare dintre faptele voastre și veți găsi acolo „întâmplarea”. Nu va exista faptă fiindcă nu există un autor. Și-atunci cum se poate pune întrebarea „de ce”? Cine poate răspunde la ea? Nimeni nu poate răspunde fiindcă nimeni nu se află acolo pentru a răspunde. Casa e goală, proprietarul nu este prezent și totuși lucrurile continuă să se întâmple. Casa însăși – în absența proprietarului – este capabilă de producerea întâmplărilor.

Ai putea înțelege lucrul acesta mai limpede... Buddha a spus de atâtea ori: „Atunci când mergi nu există cineva care să meargă, ci doar mersul.” Cum putem înțelege lucrul acesta? Dacă eu nu sunt, cum pot eu merge? Mergi – și vezi unde anume te afli tu. Tot ceea ce vei găsi va fi mersul. Noi nu putem înțelege cum de poate spune cineva: „Nu există vorbitor, doar vorbire”, însă

pătrundeți adânc în vorbire și nu veți găsi niciun vorbitor – doar vorbirea. În realitate n-a existat vreodată un poet, ci doar poezie întâmplându-se. Dar vehiculul devine proprietarul. N-au existat niciodată pictori, doar pictură întâmplându-se. Dar cel prin care se întâmplă devine proprietarul.

Memoria este cea care creează eroarea, dar în cazul meu eroarea nu există. Pe mine memoria nu mă poate păcăli, asupra mea și-a pierdut puterea. Așa că totul se întâmplă, dar nu există un autor. Și tot ceea ce se va întâmpla, se va întâmpla. Nu eu voi planifica, nu eu voi ține frâiele.

Din momentul în care știi că nu ești, devii stăpân într-un sens diferit. Devii stăpân într-un sens foarte diferit, și anume: dacă nu ești, atunci nu poți fi transformat într-un sclav. Într-un sens negativ – dacă nu ești, atunci nu poți fi transformat în sclav. Acum libertatea ta e totală, acum nimeni nu te poate face un sclav. Acum nu mai poate exista sclavie, e imposibil. Așa că e paradoxal, dar e realitatea: cel care încearcă să fie stăpân se află mereu în pericolul de a deveni sclav, fiindcă *este*.

Cel care se pierde pe sine – dominația, efortul, calitatea de autor – se află acum dincolo de orice sclavie. E liber, liber ca cerul, este însăși libertatea – nici măcar liber, fiindcă atunci când cineva e liber, agentul este acolo, prezent. El *este* libertatea. Așa că dacă vrei, pot să-ți răspund: „Eu sunt libertatea.” Și nu există niciun motiv, fiindcă dacă ar exista motiv, atunci n-ai mai fi liber: ești legat de el, atașat de el. Dacă există un lucru pe care trebuie să-l faci, atunci ești atașat, nu ești liber.

Eu sunt libertate absolută în sensul că nu am nimic de făcut. Eu sunt conștiință trează. Lucrurile se vor întâmpla iar eu le accept. Dacă nu se vor întâmpla, accept neîntâmplarea. Și aștept mai departe. Așteptarea aceasta este cea care te face un intermediar pentru forțele divine ale existenței. Multe se fac prin intermediul tău atunci când autorul nu există și nimic nu se face prin tine când autorul este prezent. Când autorul este prezent, *tu* ești prezent. Faci ceva imposibil de făcut: fiindcă autorul e imposibil, facerea nu poate fi posibilă.

Ești implicat într-un efort absurd și rezultatul nu poate fi decât frustrarea. Atunci când nu ești, reușești întotdeauna. Nu poate exista eșec fiindcă nu te-ai gândit niciodată să faci ceva. Și

chiar dacă se întâmplă eșecul, este o întâmplare. Dacă se întâmplă succesul, este o întâmplare. Iar când ambele se întâmplă devii indiferent. Îți este egal: oricare dintre ele e la fel de bun.

Așadar aș putea conchide în felul următor: când spun „eu”, totul este inclus. Eu sunt conștiință, eu sunt libertate. Folosesc două cuvinte – *conștiință* și *libertate* – doar pentru a face misterul mai lesne de înțeles. Fiindcă altfel ambele sunt unul și același lucru. Conștiința este libertate. Libertatea este conștiință. Mai puțină libertate, mai multă materie: mai multă libertate, mai multă conștiință.

Atunci când spunem: „Masa aceasta este materie”, ne referim la faptul că nu e liberă să se miște. Când spunem: „Ești ființă conștientă”, vrem să spunem că ești liber într-o anumită măsură. Dar dacă devii însăși conștiința – pe măsură ce pătrunzi adânc și cunoști sursa și știi că ești conștiința însăși, nu o ființă conștientă... Conștiința nu este o calitate atribuită ție, tu ești conștiința – ești total liber.

Așa că începeți de oriunde. Ori fiți mai liberi, ori fiți mai conștienți, iar una o va atrage de la sine pe cealaltă. Fiți mai liberi și veți fi mai conștienți. Nu puteți fi mai liberi dacă nu sunteți mai conștienți. Fiți mai conștienți și veți fi mai liberi. Nu se poate altfel, căci conștiința dă naștere libertății. Și atunci când sunteți absolut conștienți, sunteți absolut liberi. Atunci nu mai există cauză și scop pentru ca tu să exiști. Atunci totul este întâmplare, iar întâmplarea este *lila*.

Osho,

Ai atins realizarea de sine? Cum explici relația ta cu existența și cu oamenii?

Cel care spune că a atins realizarea de sine n-a făcut-o, fiindcă realizarea înseamnă întotdeauna absența sinelui. Formularea *realizare de sine* este contradictorie: dacă ajungi la realizare, atunci știi că nu există niciun sine. Dacă nu ajungi la realizare, atunci sinele există. Sinele înseamnă absența realizării, iar realizarea înseamnă absența sinelui. Așa că nu pot spune că am cunoscut realizarea de sine, pot doar să spun că acum nu mai există niciun sine.

A existat un sine – dar numai până în fața ușii de la intrare. În momentul în care intri în templul realizării, nu mai găsești sinele. Acesta este o umbră care te urmează până la ușă – și nu doar că te urmează, ci se și agață de tine... Dar numai până la ușă: în templu nu poate intra. Ca să-l păstrezi va trebui să rămâi afară. Sinele este lucrul cel mai de pe urmă care trebuie aruncat. Dacă vrei să ajungi la realizare, sinele e lucrul pe care trebuie să-l arunci în ultimă instanță. Și poți arunca toate celelalte lucruri, dar e imposibil să arunci sinele, fiindcă însuși efortul în direcția realizării de sine – însăși năzuința în acest sens – este un efort întreprins tocmai de către sine, de către umbră. Dacă ai ști dinainte că în momentul realizării *tu* nu vei mai fi, n-ai mai încerca. Dacă ai ști, te-ai întreba: „Atunci ce sens mai are?”

Așa că toți marii învățători au folosit cuvinte înșelătoare. *Realizarea de sine* este o formulare înșelătoare. Dar n-ai înțelege dacă ar spune „realizarea fără-de-sinelui”, ar suna absurd. Însă în realitate este o realizare a non-sinelui. Numai Buddha a folosit *anatta*: absența sinelui. *Anatma*: absența egoului. Numai Buddha s-a exprimat astfel, iar acesta e motivul pentru care Buddha a fost dezrădăcinat din India, alungat. Iar buddhismul n-a prins rădăcini până când n-a început să folosească cuvintele *realizare de sine*. Acestea au revenit și în China și Japonia, au reînceput și acolo să fie folosite. Buddha a folosit „realizarea fără-de-sinelui”, iar eu folosesc de asemenea realizarea fără-de-sinelui. Aceasta este singura realizare.

În momentul în care nu mai există sinele ai devenit cosmic. Nu este vorba despre a pierde ceva. Este vorba despre un mare joc. Pierderea sinelui acestuia reprezintă singurul joc, cel mai mare dintre toate, jocul ultim. Sinele nu e ceva ce trebuie protejat, ci ceva ce trebuie distrus. El constituie o barieră în calea atingerii potențialului tău ultim, a realizării tale ultime.

Așa că eu nu pot spune că am atins realizarea de sine. Eu voi spune: am atins realizarea fără-de-sinelui. Iar aceasta este singura realizare de sine posibilă. Nu există altă realizare de sine și toți aceia care pretind că au atins realizarea de sine pun accentul pe sine, nu pe realizare. Eu pun accentul pe realizare, iată de ce neg sinele în mod categoric.

Ce fel de relație am eu cu cosmosul și cu ceilalți oameni? „Relația” există între două egouri. Eu sunt în unitate, nu sunt în relație. Unitatea nu este relație. Relația există întotdeauna între două părți, ea implică dualitate. Poate părea paradoxal, dar în fiecare dintre relații voi nu vă aflați în legătură. Indiferent care este natura relației voastre, în cadrul ei rămâneți în afara unei legături reale, fiindcă relația există între două părți. Așadar relația este doar o fațadă care să ascundă dualitatea. Timp de câteva clipe te poți înșela – doar pentru câteva clipe, și de fapt nici măcar atât ... te amăgești că ești în relație, dar atunci tu ești, din nou. Ai revenit la tine, iar relația nu poate exista.

În iubire, de exemplu – așa-numita iubire – suntem „în relație”. *Părem* să fim în relație. Creăm iluzia unei relații, dar în realitate nu facem decât să ne amăgim. Două părți distincte vor rămâne două părți distincte. Oricât ar fi de apropiate, cele două părți vor rămâne două. Chiar și în comuniune sexuală tot două părți vor fi, iar această dualitate nu va putea niciodată să dureze. Așa că o relație dă naștere doar unei unități amăgitoare. Unitatea nu există acolo, ea nu poate niciodată să existe între două egouri. Unitatea poate să existe doar între două non-egouri.

Așa că în ceea ce mă privește pe mine, nu sunt în relație cu realitatea cosmică, nu am niciun fel de relație. Iar prin aceasta nu vreau să spun că sunt izolat, ci că în mine nu există nimeni care să poată fi în relație. Eu sunt în unitate. În ceea ce privește realitatea cosmică, eu sunt una cu ea, iar realitatea cosmică este una cu mine. Dar în ceea ce privește oamenii, din partea mea există unitate, nu însă și din partea lor. Ei sunt în relație. Cineva are cu mine o relație de prietenie, altcineva are o relație de dușmănie, cineva are o relație de frate, altcineva de discipol. Ei sunt în relație cu mine, dar eu nu sunt în relație cu ei. Iar „întâmplarea” care are loc prin intermediul meu este în totalitate menită să-i determine să iasă din relație. Dar nu printr-un efort din partea lor este posibil lucrul acesta, căci este vorba numai și numai despre o realizare a non-sinelui.

Atunci când vei ști că nu există un cineva care să fie discipol și nici cineva care să fie guru, atunci când vei ști că nu există un cineva care să fie în relație cu altcineva – nu există nici altcineva – abia atunci sinele cade, iar goliciunea ta e dezvăluită. Nu există